

kelig Lidenskab tilsmurt Karl May som Hævn for, at denne i Efteraaret, da Jørgen Berg kom paa Nerve-klinikken, snappede Fru Maja væk lige for Næsen af ham.

Udfaldet af den endelige Afstemning blev et afgjort Flertal for Karstens Billede, og straks strømmede der Lykønskninger og Blomster ind til ham endogsaa fra Folk, der i Smug havde modarbejdet ham.

Jytte fik i disse Dage sin Menneskekundskab forøget paa en Maade, der var nær ved at faa hende til at ønske, at en anden havde sejret. Dette Kor af Gratulanter, denne servile Beundring for Heldet, og Venne-Misundelsen, hvis Udtryk var en overdreven Anerkendelse, gjorde hende skamfuld. Folk af hendes Bekendtskab, der siden hendes Giftermaal knap havde villet hilse hende, skraaede over Gaden for at overøse hende med Komplimenter.

Men næsten allermest forbavsedes hun over Karsten selv, hvem al denne Virak steg til Hovedet, skønt ingen bedre end han vidste, ved hvilke Midler Stikket var taget hjem. For Fredens Skyld fulgte hun ham fra Selskab til Selskab, hvor hun med gode Miner hørte ham blive fejret, og hun havde ogsaa selv været elskværdig Værtinde for Bjerreby, tykke Møller og andre af hans Medsammensvorne.

Men nu udholdt hun heller ikke længer Synet af Mennesker. Allerhelst var hun flygtet til en eller